

Sevgilim Veranda

– marcel · 15 Ocak 2013

.
bütün yaralar yine şursuz bu gece
siz hiç gördünüz mü
kabuk bağlamayı unutan yaraları?
yine de derilerine merhamet işlenmiştir
onlar ki öpüldükçe iyileşenlerdendir.

- Ben bu sahneden öpüşmem diyen cümlelerim var hala
- Bozulmasınlar diye saklarım dillerimin altında

sözümü keseceksin diye
sözümü kesip de kanatacaksınız diye korkuyorum
bilemezsiniz hangi düşüm kafesinizde durmuş
ki ve daha birçok ki-ler adına
sehven öpülen çakma Pollyanna'lar bile ağlıyor
uydurulduğu masalların köhne diplerinde
bizi masallarla kandırdılar tabii ki
tabii ki biz asla kandıramadık masalları.

önünüzde duran intihar dolu tabağı
tamamen sıyırdıktan sonra anlayacaksınız
ne kadar sıyırsanız sıyırın
yine de kalır az biraz düş artığı.

- Ben sana yaklaştıkça uzaklaşıyorum
- Sen bana yaklaştıkça içine kaçıyorum
- Hep böyledir, hep böyledir bu tanıdık düetler
- Aslında hep uzakların torunları olduk bizler
- Yakınlar doğurmak için debelendi kalbimizde, o kadar

görücü usulü sevişiyoruz bazen
ölmek için direnen göçebe imgeler gibi
uçup gidiyoruz yemyeşil, yarım kalmış virgüller diyarına
kimse bilmesin istiyoruz nüfusa kayıtlı sancılarımızı

belki de uçup gitmemeliyiz bir yüz görümlüğü hatırına.

belki de veranda yalnızca bir kadın ismidir
yanı başında kimselerin olmadığı, yalnızlığıyla güzelleşen
saçları dalgalı ve dağınık, kalbi küllerle, küllerle dolu
o aşıkların pervasızca yaktıkları, yakıp da külleştirdikleri
düşüm atıp kaçtıkları öykülerden kalma
o yüzden tek başınayız sevgilim veranda
ve o yüzden hiç solmuyor
kucaklarında biriken çiçekler.

- Belli ki tanıdık acı veren, bilindik bakışları
- Yakından dört el sıkışmış ihanetini
- Belli ki uzaklaşmamış, elleri hala tarçın kokulu

bu oyunlar, oyunların içindeki yaşlı matruşkalar
kurutulmuş akrostiş çiçekleri gibi kokuyor bazı şiirler
bense sizlerin yeni bestelenmiş heyecanlarınızı saklıyorum
inançlarımıza dair tahlil raporlarımız temiz çıkmasa da.

bütün yaralar yine şuarsuz bu gece
siz hiç gördünüz mü
kabuk bağlamayı unutan yaraları?
kabuğunu bağlamayı unutan, dalgın yaraları...
işte bunları böyle bil sevgili veranda
bir dilek tut olduğun yükseklerden
bir şiir daha kaydı bu gece
tenimden gökyüzü büyüklüğünde bir nehir akarken
ve düşlerimin ölü kadınları karaya vurmuşken, umutsuzluktan.

işte bundandır sevgili veranda ironi
senin isim baban yalnızlığımdır.

Oktay Coşar